
[2021-57-RE](#)

Causa 2021-57-RE

(Da Costa Martins c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 366-2021. Recurs d'empara

Aute del 7 de setembre del 2021

BOPA núm. 97, del 15 de setembre del 2021

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 30 de juny del 2021, per la representació processal del Sr. Manuel Da Costa Martins, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 23 de juny del 2021, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut, a la defensa i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució recorreguda i que acordi l'absolució del recurrent del delictes que se l'acusa; subsidiàriament, demana, la retroacció de les actuacions al moment anterior al pronunciament de la sentència impugnada, per tal que la Sala Penal dicti una resolució fonamentada en Dret. Així mateix, demana la suspensió dels efectes d'aquesta sentència fins al pronunciament constitucional;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Jean-Yves Caullet;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 12 de març del 2021, el Tribunal de Corts va dictar una sentència mitjançant la qual condemnava el Sr. Manuel Da Costa Martins com a autor d'un delictes major d'agressió sexual

constitutiva de violació, en grau de temptativa, a una pena de 2 anys de presó, dels quals 1 de ferm i 1 de condicional, amb un termini de suspensió de la condemna de 4 anys, i a una pena complementària de prohibició de contactar amb la víctima per un període de 6 anys, així com al pagament de les despeses processals causades.

En concepte de responsabilitat civil, el Tribunal de Corts el condemnava al pagament a la víctima de 3.000,00 €.

1.2. La representació processal del Sr. Manuel Da Costa Martins va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 23 de juny del 2021, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què decidia desestimar aquest recurs i confirmar la sentència de la primera instància.

1.3. El 30 de juny del 2021, la representació processal del Sr. Manuel Da Costa Martins va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 23 de juny del 2021, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut, a la defensa i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- El recurrent considera que la valoració de la prova efectuada pels tribunals ordinaris no està prou motivada, és il·lògica i jurídicament irraonable.

- Retreu als tribunals ordinaris "*suposar*" la seva intenció de tenir accés carnal amb la suposada víctima, per tal d'aplicar l'article 145 del Codi penal –"*accés carnal per via vaginal, anal o oral, o en introducció d'objectes o membres corporals per alguna de les dues primeres vies*"- quan ell reitera la seva innocència en la comissió d'un delictes d'agressió sexual, ja que els fets descrits per la denunciante no han estat provats.

- D'altra banda, nega que de la descripció d'aquests fets es pugui arribar a considerar que s'ha constituït el delictes establert a l'article 145 esmentat tal com aquest està redactat. Per aquest motiu, ja es va al·legar davant el Tribunal de Corts que la descripció dels fets s'encabiria més aviat en l'article 144 del Codi penal –"*qui amb violència i intimidació, determina una persona a prendre part en un comportament o relació sexual*".

- Després d'exposar la relació d'amistat que l'unia amb la denunciante de manera precisa i detallada, així com la seva situació personal i laboral, manifesta que no va abusar d'ella o intentar abusar-ne, que tampoc la va agredir de cap manera, ni va fer res d'allò del que se l'acusa.

- Així mateix, reproduïx els diversos informes mèdics i psiquiàtrics que consten en els autes i que demostrarien, segons el seu parer, la manca de credibilitat de la denunciante i, avalarien, per contra, les seves declaracions absolutòries de com van succeir els fets.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució recorreguda i que acordi la seva absolució

del delictes del qual se l'acusa; subsidiàriament, demana, la retroacció de les actuacions al moment anterior al pronunciament de la sentència impugnada, per tal que la Sala Penal dicti una resolució fonamentada en Dret. Així mateix, demana la suspensió dels efectes d'aquesta sentència fins al pronunciament constitucional.

2.2. Argumentació de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia

- La Sala Penal recorda que la declaració de la víctima, encara que sigui l'única prova, és suficient en aquesta matèria per destruir la presumpció d'innocència de l'acusat, si hi ha absència d'incredibilitat subjectiva derivada de les relacions prèvies entre l'acusat i la víctima, si es pot corroborar el testimoni incriminant amb dades objectives, concomitants i clarament relacionades, i, sempre que les manifestacions acusatòries siguin persistents, plurals i sense canvis entre unes i altres, sense que tampoc apareguin, en elles o entre elles, ambigüitats i contradiccions.

- Considera que el Tribunal de Corts ha atorgat credibilitat a la declaració de la víctima i que aquesta credibilitat ha estat ben valorada, ja que, en primer lloc, no s'ha constatat que la denunciante tingues altres motius que no fossin el d'explicar la veritat d'allò que va succeir, ans al contrari, atès que sempre va declarar que tenien una bona amistat, que considerava a l'acusat com a un pare, que sempre l'havia ajudat. En segon lloc, exposa que la declaració de la víctima va ser corroborada perifèricament per altres elements de prova, com són les lesions constatades pel Servei d'Urgències compatibles amb la violència física relatada, el gran nombre de trucades telefòniques de l'acusat que evidencien un interès per la víctima que excedeix d'una amistat o finalitat de protecció i resulta compatible amb una fixació gairebé obsessiva, i en particular, les 10 trucades seguides efectuades després dels fets. I, en tercer lloc, la Sala Penal constata que la víctima ha mantingut sempre la seva imputació, sense incórrer en incoherències, ni contradiccions en el seu relat en totes les seves declaracions.

- Després de rebatre els arguments del recurrent, conclou que els fets provats se sustenten en una prova vàlida de signe clarament incriminatori i correctament valorada pel Tribunal de Corts, ja que les conclusions a les quals arriba són el resultat d'una valoració lògica i raonable dels fets.

- Declara que el tipus de l'article 145 del Codi penal està degudament constituït, perquè si bé en aquest cas la penetració no va arribar a produir-se, raó per la qual s'ha considerat que el delictes va ser comés en grau de temptativa, s'ha pogut inferir de forma lògica i raonable que la intenció de l'acusat era la de tenir accés carnal amb la víctima.

- Manifesta que la pena de 2 anys de presó, dels quals 1 any ferm i 1 de condicional, és adequada a les circumstàncies dels fets i de l'acusat. Així com també, és adequada la indemnització fixada.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El Tribunal Constitucional no és una tercera instància, ni un tribunal de cassació, ni un tribunal suprem.

3.2. El recurrent addueix que la decisió del Tribunal de Corts, confirmada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, vulnera els seus drets fonamentals reconeguts a l'article 10 de la Constitució, ja que, segons el seu parer, aquestes resolucions deriven d'una valoració dels fets, dels

testimoniatsges i de les proves insuficientment motivada, il·lògica i incoherent.

3.3. Per donar suport al seu recurs, el recurrent reitera els mateixos arguments que va presentar en la seva defensa, tant en primera instància com en apel·lació.

3.4. Aquests elements, així com la declaració de la víctima i els elements de prova van ser analitzats de manera acurada, tant en primera instància com en apel·lació.

3.5. Altrament, l'apreciació dels fets, a la vista de les declaracions de les parts i dels elements de prova, així com la seva qualificació penal, corresponen als tribunals ordinaris, tret que aquesta interpretació sigui irraonable o arbitrària, com així ho reconeix la part recurrent mateixa en el seu escrit de recurs d'empara.

3.6. Per verificar la possibilitat d'una vulneració dels drets fonamentals al·legats pel recurrent, cal doncs examinar si les resolucions impugnades són il·lògiques o arbitràries o insuficientment fonamentades en Dret.

3.7. Ara bé, en les seves motivacions, les resolucions impugnades examinen acuradament si la credibilitat de les declaracions de la víctima pot disminuir per la naturalesa de la relació amb l'acusat, si estan o no estan en contradicció amb les constatacions dels fets presentades, o també si han variat en el temps, o si l'estat de salut de la víctima pot permetre el seu qüestionament.

3.8. Aquesta anàlisi, així com la de les declaracions del recurrent duen a concloure que res permet fer dubtar de les declaracions constants de la víctima, les quals van ser corroborades per l'obtenció d'altres elements de prova.

3.9. El fet que aquesta conclusió no sigui conforme a les pretensions del recurrent no la converteix en il·lògica o en arbitrària.

3.10. Així doncs, la qualificació dels fets establerta per les jurisdiccions ordinàries és, ella també, lògica i està desproveïda d'arbitrarietat, i la condemna dictada en primera instància, confirmada en apel·lació, està fonamentada en Dret.

3.11. Quan el recurrent reprèn l'argumentació presentada davant les jurisdiccions ordinàries no aconsegueix demostrar que els seus drets fonamentals garantits per la Constitució siguin susceptibles d'haver estat vulnerats.

3.12. Aquest recurs està mancat de contingut constitucional i, per tant, ha de ser declarat inadmissible a tràmit.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2021-57-RE interposat per la representació processal del

Sr. Manuel Da Costa Martins contra la sentència del 23 de juny del 2021, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

2. Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 7 de setembre del 2021.

Josep-D. Guàrdia Canela
President

Jean-Yves Caullet
Vicepresident

Joan Manel Abril Campoy
Magistrat

Dominique Rousseau
Magistrat